

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2022

Částka 161 – čís. 349

Nařízení vlády o státní energetické koncepci a o územní energetické koncepci. Státní energetická koncepce a územní energetická koncepce jsou podkladem pro územně plánovací dokumentaci.

Účinnost od 1. ledna 2023.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 As 105/2021-57

ÚZEMNÍ PLÁN MNÍŠEK POD BRDY

§ 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zamítl návrh na zrušení územního plánu v části, v níž byla výstavba 14 rodinných domů na pozemcích navrhovatelky podmíněna výstavbou vyhovujícího dopravního napojení konkrétního směru a parametrů. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dořešení otázky, zda v projednávaném případě nedošlo k porušení § 43 odst. 3 stavebního zákona, tedy zda územní plán neobsahuje podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodnutí.

V souzené věci jsou v územním plánu uvedeny konkrétní podmínky pro výstavbu v lokalitě X, přičemž se stanoví trasa průběhu komunikace, a to i mimo podmíněnou lokalitu X. Otázka „Kam?“ (povede dopravní infrastruktura) spadá do působnosti obce, otázka „Kudy přesně a s jakými parametry?“ již však meze stanovené právními předpisy bez dalšího

překračovat může (srov. přílohu č. 11 části I. odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 500/2006 Sb. či § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Obec samozřejmě může podmiňovat výstavbu na svém území, ale toliko koncepčně (koncepčními nástroji); ostatně typicky se tak děje v rámci tzv. etapizace. Samotné naplňování územní koncepce již je v rukou správních orgánů, které konkrétně provádějí (realizují) onu obecnou představu obce (konsenzus jejich občanů). Podmínění výstavby konkrétními parametry, požadavky a podmínkami provedení, o kterých pojednávají vyhlášky č. 500/2006 Sb. a č. 501/2006 Sb. ve vztahu k regulačnímu plánu (požadavky na konkrétní řešení veřejné infrastruktury) či územnímu rozhodnutí, nelze obecně shledat přípustnými, nestanoví-li výslovně zastupitelstvo, že tyto otázky spadající zejména do oblasti úpravy regulačním plánem, budou řešeny územním plánem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2022, č. j. 8 As 147/2020-53

REGULAČNÍ PLÁN OBCE OŘECH

§ 25 odst. 2, § 172, § 173 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil regulační plán obce pro jeho nesrozumitelnost. Uvedl, že změny č. 1 a 2 územního plánu dotčené obce, které jsou ve skutečnosti přijetím nového územního plánu, jsou natolik nesrozumitelné, že znemožňují zkoumat soulad regulačního plánu s jejich nesrozumitelnými částmi (územní plán vůbec nemohl být podkladem pro přijetí jakýchkoliv navazujících územně plánovacích dokumentů). Obě změny trpí shodnými vadami, jimiž se již zabývala judikatura. Krajský soud tedy uzavřel, že územní plán je nesrozumitelný a v důsledku toho stejnou vadou trpí i napadený regulační plán.

Nejvyšší správní soud (NSS) kasační stížnost obce zamítl. Ve svém rozsudku se zabýval především otázkou včasnosti podaného návrhu na zrušení regulačního plánu. Na tomto bylo totiž chybně vyznačeno datum nabytí účinnosti, ze kterého navrhovatelka vycházela. V obecné rovině v návaznosti na svou předchozí judikaturu NSS uvedl, že není možno věcně projednat opožděný návrh na zrušení opatření obecné povahy ani tehdy, pokud opožděnost byla zapříčiněna důvěrou navrhovatele v nesprávně vyznačený záznam o účinnosti. Současně však nevyloučil možnost, aby krajský soud vyložil, proč je na základě individuálních okolností (charakteru daného opatření obecné povahy, vážení práv dotčených osob či jiných významných specifik) třeba věcně projednat i jinak opožděný návrh. Touto cestou se vydal i krajský soud v napadeném rozsudku.

Důvodným přitom NSS shledal ten argument, že navrhovatelce byly předmětné pozemky, jichž se regulační plán týkal, odňaty v době nesvobody a nabyta je zpět na základě tzv. církevních restitucí. Kasační soud má za to, že tento („restituční“) aspekt věci je natolik významný, že sám o sobě představuje dostatečný důvod k jinak zcela výjimečnému odlišení nyní projednávané věci od věcí, jimiž se tento soud zabýval ve své dřívější judikatuře. Pokud by na ní setrval i za popsaných okolností, rezignoval by na požadavek, podle kterého je třeba při výkladu zákona učinit vše pro spravedlivé vyřešení věci. Takovým spravedlivým řešením je právě připuštění návrhu k věcnému posouzení, neboť opačný postup by mohl být důvodně vnímán jako další křivda vůči navrhovatelce způsobená postupem orgánů veřejné moci.

Dále se NSS vyjádřil k otázce, zda je možné na úřední desce vyvěsit pouze oznámení o vydání opatření obecné povahy a nikoli jeho úplné znění (uveřejnění úplného znění jen způsobem umožňujícím dálkový přístup). NSS má za to, že bez ohledu na účel a formulaci § 172 správního řádu lze možnost uveřejnit na úřední desce ve zkráceném znění i samotné opatření obecné povahy dovodit z § 25 odst. 2 věty první správního řádu, která předpokládá možnost vyvěšení písemnosti či oznámení o možnosti takovou písemnost převzít.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 26. 10. 2022, č. j. 8 As 194/2020-45**

ÚZEMNÍ PLÁN LOUŇOVICE

*§ 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších
předpisů*

Navrhovatel se u krajského soudu domáhal zrušení několika částí územního plánu. V případě veřejně prospěšné stavby cyklostezky mu soud nevyhověl, a proto navrhovatel podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten tuto stížnost zamítl s tím, že krajský soud v napadeném rozsudku podrobně popsal, proč ve vztahu k této veřejně prospěšné stavbě shledal odůvodnění územního plánu dostatečným a zákonným. Stěžovatel v tomto ohledu nejprve namítá, že není odůvodněna nezbytnost zásahu do jeho práv. Této kasační námitce však nelze přisvědčit. Krajský soud totiž v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že podmínku nezbytnosti zásahu do vlastnického práva nelze vykládat natolik striktně, že by umožňovala vymežit v územním plánu pouze záměry a stavby nezbytně nutné (esenciální) pro fungování obce a život v ní. Takto striktní výklad by podle něj byl v rozporu s cíli územního plánování a fakticky by znemožňoval rozvoj obce. Jak dále krajský soud vysvětlil, tuto podmínku je třeba chápat spíše jako potřebnost, k čemuž dodal, že odůvodnění potřebnosti cyklostezky považuje za dostatečné. Z uvedeného je tedy patrné, že krajský soud se k otázce nezbytnosti opatření vyslovil, přičemž jeho závěry lze z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku považovat za dostatečné.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 As 132/2022-67**

**STAVEBNÍ UZÁVĚŘA MĚSTA
ROKYTNICE NAD JIZEROU**

*§ 97 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších
předpisů*

Navrhovatel podal u krajského soudu návrh na zrušení územního opatření o stavební uzávěře v celém rozsahu. Navrhovatel považoval rozsah napadeného opatření za nepřiměřený, neboť se stavební uzávěra týkala všech zastavitelných pozemků na území obce. Soud se předně zabýval otázkou aktivní věcné legitimity navrhovatele; tu však shledal pouze v rozsahu jeho pozemků dotčených stavební uzávěrou, proto uzavřel, že se navrhovatel nemohl úspěšně domáhat zrušení opatření obecné povahy jako celku. Z návrhu také nevyplývalo, proč by se dle jeho názoru nemělo napadené opatření vztahovat i na pozemky v jeho vlastnictví, respektive proč je z toho důvodu zatíženo vadou nezákonnosti, neshledal tak návrh na jeho zrušení důvodným ani ve vztahu k pozemkům v jeho vlastnictví. Nad rámec posuzované věci pak soud shrnul důvody, pro které vydala obec napadené opatření právě v takovém rozsahu; odůvodnění opatření pak soud neshledal nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu potvrdil. Doplnil, že je možné po určitou dobu „zmrazit“ stavební činnost na celém území obce v případě, kdy se změna (či příprava celého nového územního plánu) má dotýkat celého území obce. V projednávaném případě bylo jedním z důvodů chystané změny územního plánu i prověření zastavitelných a zastavěných ploch včetně prověření nezastavěného území ve všech souvislostech, tedy i v návaznosti na zájmy ochrany přírody a stav záboru lučních stanovišť soustavy Natura 2000 a EVL Krkonoše. Je tedy zřejmé, že plánovaná změna se má dotknout všech zastavitelných ploch na území obce. Rozsah stavební uzávěry bylo tedy možné stanovit pro území celé obce, jelikož mělo dojít na přehodnocení pozemků na celém území obce tak, aby jejich využití bylo v souladu s požadavky na ochranu přírody a krajiny s ohledem na blízkost Krkonošského národního parku.

Neodůvodnou shledaly správní soudy i námitku navrhovatele, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání ukončení platnosti prvního opatření o stavební uzávěře (napadené územní opatření už bylo třetí stavební uzávěrou v pořadí). V návaznosti na plánované ukončení platnosti první stavební uzávěry navrhovatel počal s projekční činností a podal žádost o vydání územního rozhodnutí. Dle Nejvyššího správního soudu však navrhovatel nemohl mít legitimní očekávání, že mu bude bez dalšího umožněna výstavba po ukončení první stavební uzávěry. Jak správně uvedl krajský soud, výsledkem ukončení opatření o stavební uzávěře by zpravidla měla být nová podoba územního plánu, tedy z logiky věci může dojít ke změně podmínek výstavby v území. Lze tak uvést, že legitimní očekávání umožnění výstavby by pak spíše končilo s přijetím stavební uzávěry v dotčených prostorech, jelikož po jejím ukončení již nemusí být na daných pozemcích například výstavba umožněna.

Za vybočení z přípustného časového rámce působení územního opatření o stavební uzávěře v podobě jeho nepřiměřeně dlouhého působení a s ním spojené porušení § 97 odst. 1 stavebního zákona, pro které by bylo nutno územní opatření o stavební uzávěře zrušit, lze považovat teprve dlouhodobou, bezdůvodnou a svévolnou nečinnost obce při přijímání územního plánu, v rámci jehož přípravy bylo územní opatření o stavební uzávěře vydáno.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 25. 11. 2022, č. j. 5 As 146/2021-49**

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU KOJETICE

§ 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil část změny územního plánu obce Kojetice, která se týkala pozemků navrhovatelky, které byly nově vymezeny jako plocha VL (výroba a skladování – lehký průmysl) namísto předchozí plochy VS (smíšená výrobní); tento typ ploch byl zrušen a současně byl upraven regulativ hlavního i nepřipustného využití ploch VL, jakož i urbanistická koncepce.

Ve vztahu k regulativům hlavního využití ploch VL dospěl krajský soud k závěru, že nastavení těchto regulativů je natolik podrobné a excesivní, že vybočuje z věcné působnosti obce. Znění předmětných regulativů bylo následující (doplnění, které s sebou přinesla napadená změna územního plánu je v textu podtrženo), cit.:

„hlavní využití (převažující účel):

- výrobní areály lehkého průmyslu za podmínky, že negativní vlivy nad přípustnou mez (např. z hlediska hygienických norem a předpisů) nepřekračují hranice areálu a nezhoršují pohodu bydlení nad míru obvyklou v obytných plochách vlivem hluku, exhalací, vibrací, prašnosti a neúměrné četnosti dopravní obsluhy,*
- zeleň obytná, veřejná, ochranná (izolační),*
- veřejná prostranství.“*

Ohledně samotné podstaty sporu dospěl krajský soud k závěru, že změna funkčního využití pozemků navrhovatelky, vč. regulativů omezujících obsluhu areálu bývalého vepřina těžkou nákladní dopravou, není vyloučena. Nejprve je však

dle jeho názoru nezbytné vyčerpat jiné možnosti řešení méně zasahující do práv navrhovatelky – vysvětlit, proč nebylo možné zásahu do práv navrhovatelky předejít za její finanční spoluúčasti vymezením alternativní dopravní cesty. S ohledem na nedostatek důvodů, které k tomu obec předestřela v odůvodnění změny územního plánu, krajský soud vyhodnotil výsledné řešení jako nepřiměřené.

Nejvyšší správní soud (NSS) vyhověl kasační stížnosti obce a rozsudek krajského soudu zrušil.

Ve vztahu k doplnění regulativu hlavního využití ploch VL o pojem „pohoda bydlení“ NSS uvedl, že tento pojem je navázán na nezhoršení hladiny hluku, exhalací či vibrací v daném místě, a ve své podstatě tak představuje pouze obecný odkaz na využití území při zohlednění dílčích složek životního prostředí (ovzduší a další). Takový odkaz nemá sám o sobě normativní vliv a je spíše nadbytečný, nikoli však nepřipustný, protože by jím obec vykročila mimo svoji věcnou působnost. Ta pro případy stanovení funkčního využití konkrétních ploch v územním plánu není nijak zásadně konkretizována ani omezena, (příloha 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb.). Obecně sice platí, že by se územní plán neměl zabývat podrobnostmi přesahujícími jeho obsah a účel; v daném případě však nejde o míru podrobnosti, nýbrž obecný odkaz na využití území (za splnění podmínek daných hygienickými limity hluku, vibrací apod.), který nebylo na místě rušit z důvodu vykročení mimo věcnou působnost obce.

Odůvodnění změny územního plánu vyhodnotil NSS (na rozdíl od krajského soudu) jako dostatečné – a to jak z hlediska nemožnosti variantního řešení, tak z hlediska zásahu do vlastnického práva navrhovatelky a jejího práva podnikat. K němu navrhovatelka v rámci podaných námitek nic bližšího neuvedla a tento zásadní deficit nelze zhojit během soudního řízení a následně obci vyčítat nedostatečné odůvodnění změny územního plánu.

Dále NSS připomněl, že soud má být strážcem či pasivním korektorem procedury vedoucí k územní regulaci, nikoli jejím aktivním tvůrcem; tím je jednoznačně zastupitelstvo obce, jakožto orgán politické reprezentace vzniklý na základě svobodné volby občanů ve volbách a postupující v rámci ústavně garantovaného práva na samosprávu. Požadavky vznášené správními soudy vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Mgr. Naděžda Studenovská*

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 30. 11. 2022 č. j. 2 As 210/2021-34**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
PŘEZKOUMATELNOST ROZSUDKU, JEDNÁNÍ
V DOBĚ „COVIDU“, NÁROK NA ZASTAVITELNOST
POZEMKU, VYMEZENÍ VEŘEJNĚ
PROSPĚŠNÉ STAVBY, ZASTUPOVÁNÍ OBCE
ADVOKÁTEM V ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM**

*§ 43 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů*

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022 č. j. 24 As 210/2021-34 byla zamítnuta kasační stížnost navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2021, č. j. 59 A 3/2021-118. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Navrhovatel se domáhal zrušení opatření obecné povahy – územního plánu obce K. vydaného dne 15. 4. 2020 usnesením zastupitelstva obce K. č. 17/2/2020, účinného od 1. 5. 2020 (dále jen „územní plán“), a to v celém jeho rozsahu, eventuálně v rozsahu, v němž: pozemky parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG a XH, vše v k. ú. K. u P. (společně dále jen „pozemky I“) byly vymezeny jako nezastavitelné; předmětné pozemky se nacházejí částečně v lokalitě určené k zastavění Z01 – plochy smíšené obytné a částečně jsou vymezeny jako plochy smíšené nezastavitelného území – krajinná zeleň – na pozemku parc. č. XCH v k. ú. K. u P. (dále jen „pozemek II“) byly vymezeny plochy dopravní infrastruktury D01 a koridor technické infrastruktury T02 – na pozemcích parc. č. XI, XJ a XK, vše v k. ú. K. u P. (společně dále jen „pozemky III“) byly vymezeny koridor dopravní infrastruktury VR1 a plochy dopravní infrastruktury D05, to vše jakož i v rozsahu, v němž byly na těchto pozemcích vymezeny veřejně prospěšné stavby odpovídající uvedeným koridorům.

Navrhovatel je spoluvlastníkem pozemků I, II a III. Předně namítal, že došlo k porušení zákonného postupu při vydání územního plánu; trvale žije ve Spolkové republice Německo a v důsledku usnesení vlády České republiky ze dne 6. 4. 2020, č. 387, o přijetí krizového opatření v důsledku pandemie onemocnění covid-19 (dále jen „usnesení vlády č. 387“), jež stanovilo povinnost podrobit se po vstupu na území ČR karanténě v délce 14 dnů, mu byla upřena možnost účastnit se veřejného jednání zastupitelstva odpůrce, na němž se rozhodovalo o přijetí územního plánu. Dále brojil proti zásahům do svého vlastnického práva k předmětným pozemkům spočívajícím v tom, že mu je odpůrce umožnil využívat zásadně jen k zemědělské činnosti, přičemž i to ještě omezil vymezením neodůvodněných koridorů a veřejně prospěšných staveb. Navrhovatel tvrdil, že jeho pozemky byly zařazeny do ploch jiného funkčního využití než srovnatelné pozemky jiných vlastníků. Zastavitelnost jeho pozemků mohla být (byť s určitými omezeními) zachována, což by byl šetrnější způsob

regulace. Nadto navrhovatel považoval za nepřezkoumatelné rozhodnutí o jím podaných námitkách.

Krajský soud výrokem I. rozsudku ze dne 14. 7. 2021, č. j. 59 A 3/202-118 (dále jen „napadený rozsudek“), podaný návrh zamítl. Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud posuzoval důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není důvodná.

Předně Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u takového rozhodnutí lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245. Stěžovatel tvrdí, že některé jeho stěžejní výhrady krajský soud vůbec nevyvořil; konkrétně však jako ignorovanou v návrhu uplatněnou argumentaci uvádí pouze to, že 1/ odpůrce v rozhodnutí o námitkách nijak nezdůvodnil, proč se odchýlil od schválené územní studie a 2/ odpůrce nereagoval na výtky týkající se skladovací haly, která se v důsledku navržené regulace stala „obklíčenou“ nezastavitelnými pozemky. Těmto námitkám však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Je pravdou, že v napadeném rozsudku, v nichž se krajský soud na úvod svého právního posouzení věci explicitně zabýval přezkoumatelností napadeného územního plánu, tak o těchto otázkách nepojednal (posuzoval pouze odpůrcovo zdůvodnění toho, proč ve vztahu k pozemkům III nevyhověl stěžovatelu požadavku na jejich začlenění do zastavitelných ploch). Krajský soud se však shora uvedenými námitkami nepřezkoumatelnosti územního plánu fakticky zabýval na jiných místech svého rozsudku, a to vždy v rámci pojednání o konkrétní problematice, jíž se tvrzený nedostatek odůvodnění odpůrce týkal; byť takový přístup soudu lze shledat poněkud nysystematickým, rozhodně v něm nelze spatřovat vadu mající za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Co se týče odchýlení se od územní studie K. z. při regulaci pozemků I, krajský soud v napadeném rozsudku citoval z vypořádání této stěžovatelovy námitky odpůrcem na str. 48 pod písm. b) textové části územního plánu. Následně pak explicitně uzavřel, že je nutno vyvrátit návrhovou námitku, že odpůrce „nevedl, proč se odchýlil od zpracované územní studie“; považoval přítom za zřejmé, že si odpůrce byl „územní studie vědom, a přesto se od ní odchýlil s odůvodněním, že...“. Ohledně skladovací haly pak krajský soud konstatoval, že pokud navrhovatel tvrdil, že se odpůrce nevyvořil s námitkou „obklíčenosti“ skladové haly nezastavitelnými pozemky, popominul, že „v odůvodnění územního plánu uvedl: pozemky pč. st. 385/1, st. 385/2, 385/3 jsou v návrhu ÚP vymezeny jako stabilizované plochy „výroby a skladování“, tj. v souladu se stavem, který namítající popisuje. Je možné je využívat v souladu s funkčním vymezením této plochy“. Krajský soud pak vyslovil, že „je na místě doplnit, že nemožností zříditi komunikaci a manipulační plochu sloužící této skladovací hale ve

svých námitkách v řízení předcházejícím vydání napadeného územního plánu navrhovatel neargumentoval⁴, tudíž se k této otázce odpůrce nemusel v odůvodnění územního plánu vůbec vyjadřovat; na str. 23 jeho odůvodnění však přesto uvedl, že „lokalita je dopravně dostupná z přilehlé stávající místní komunikace a silnice III. třídy“. Lze tedy uzavřít, že krajský soud ani v jednom ze stěžovatelem (konkrétně) uváděných případů nepřehlédl jím uplatněnou argumentaci týkající se absence odůvodnění územního plánu; jeho námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal ani vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, protože se mohl věnovat věcnému posouzení dalších kasačních námitek. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by nemohl přistoupit ke zrušení celého územního plánu, neboť jeho práv se dotýká pouze v těch částech, které upravují funkční využití jím spoluvlastněných pozemků; argumentuje přitom, že pokud soud shledá, že opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu se zákonem, nelze přistoupit ke zrušení pouze jeho části, neboť taková vada jej tíží jako celek. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že v projednávané věci nenastala situace, že by krajský soud dospěl k závěru o porušení pravidel procesu přijímání a vydávání územního plánu, které by mělo vliv na zákonnost jakékoli části napadeného opatření obecné povahy. Soud naopak výslovně konstatoval, že zkrácení práv stěžovatele spočívající v nemožnosti účastnit se zasedání zastupitelstva, při němž byl územní plán vydán, nevedlo k jeho nezákonnosti (ani) v částech regulujících pozemky ve vlastnictví stěžovatele, neboť ten nebyl zcela zkrácen na svých právech participovat na podobě územního plánu. Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle vypočítává argumenty, proč dle něj není možné akceptovat, aby soud ponechal v platnosti ani zbytek územního plánu, který shledal nezákonně vydaným; v projednávané věci však soud k takovému závěru nedospěl. Jestliže ovšem krajský soud v rámci meritorního posouzení věci neshledal v tvrzené vadě nezákonného postupu odpůrce při vydávání územního plánu důvod pro zrušení ani té části opatření obecné povahy, k níž považoval stěžovatele za aktivně procesně legitimovaného, pak není v nynějším řízení z hlediska přezkumu napadeného rozsudku vůbec relevantní, zdali by krajský soud byl, v případě opačného závěru o důvodnosti vznesené námitky, oprávněn zrušit celý územní plán, či nikoliv. Stěžovatelova argumentace se týká hypotetické situace, která vůbec nenastala. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že ani případná nesprávnost právního názoru krajského soudu o nemožnosti zrušit celé opatření obecné povahy nemohla ničeho ovlivnit na zákonnosti napadeného rozsudku, protože její vypořádání shledal nadbytečným. Samotné procesní pochybení odpůrce v průběhu přijímání územního plánu mělo spočívat v tom, že stěžovateli (který je sice občanem ČR, ale má trvalé bydliště ve Spolkové republice Německo) nebylo v důsledku usnesení vlády č. 387 umožněno zúčastnit se a vystoupit na zasedání zastupitelstva odpůrce, na němž došlo ke schválení územního plánu. Podle § 54 odst. 1 stavebního zákona pořizovatel předkládá zastupitelstvu příslušné obce návrh na vydání územního plánu s jeho odůvodněním. Dle odst. 2 téhož ustanovení zastupitelstvo obce vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, územním rozvojovým plánem, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených or-

gánů nebo stanoviskem krajského úřadu. V řešené věci byl návrh na 2. jednání zastupitelstva odpůrce dne 15. 4. 2020 projednán pořizovatelem (Magistrátem města Plzně) předložený návrh na vydání územního plánu obce K. Usnesením zastupitelstva č. 12/2/2020 bylo rozhodnuto o námitkách stěžovatele v souladu s předloženým návrhem rozhodnutí o námitkách. Usnesením zastupitelstva č. 17/2/2020 pak byl vydán napadený územní plán. Podle § 93 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v rozhodném znění (dále jen „zákon o obcích“) je zasedání zastupitelstva veřejné. Dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích občan obce, který dosáhl věku 18 let, má právo vyjadřovat na zasedání zastupitelstva obce v souladu s jednacím řádem svá stanoviska k projednávaným věcem; dle odst. 3 téhož ustanovení oprávnění uvedená v odstavci 2 písm. c) až g) má i fyzická osoba, která dosáhla věku 18 let a vlastní na území obce nemovitost. Stěžovatel je spoluvlastníkem nemovitostí na území odpůrce, protože dostavil-li by se na předmětné jednání zastupitelstva, měl by z tohoto titulu právo, aby mu bylo uděleno slovo. Čl. I odst. 2 usnesení vlády č. 387 nařídil s účinností ode dne 14. 4. 2020 od 00:00 hod. po dobu trvání nouzového stavu všem osobám, které vstoupí na území České republiky, bezprostředně po vstupu na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu. Dále dle čl. I odst. 4 téhož usnesení bylo nařízeno krajským hygienickým stanicím, aby u osob, které oznámí vstup na území České republiky podle bodu 2 nebo 3, rozhodly o karanténě podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. v délce 14 dnů; orgán ochrany veřejného zdraví může v individuálních případech osob spadajících pod kategorii zájem České republiky, servis kritické infrastruktury, diplomati a úředníci mezinárodních organizací, nebo naléhavá mimořádná situace rozhodnout o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že stěžovatel se skutečně nemohl osobně legálně dostavit na jednání zastupitelstva odpůrce dne 15. 4. 2020, neboť by za tímto účelem musel přicestovat ze zahraničí (Spolkové republiky Německo), v důsledku čehož by mu měla být uložena karanténa v délce 14 dnů. Stěžovatelova kasační argumentace vyznívá, jako by odpůrce rozhodl o neveřejnosti jednání zastupitelstva obce; tak tomu však nebylo. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se v případě povinné karantény po přicestování ze zahraničí jednalo o opatření s celostátní působností stanovené vládou, které bylo zcela mimo dispozici odpůrce; ten tuto faktickou překážku možnosti osobní účasti stěžovatele nijak nezapřičinil, ani ji sám nemohl odstranit či jakkoli modifikovat. Je proto třeba velmi obezřetně posuzovat, nakolik mohou jít nepřímé důsledky regulace stanovené odlišným orgánem k tíži odpůrce, resp. zda mohou způsobit nezákonnost jeho postupu při vydávání napadeného územního plánu. Dále je třeba akcentovat, že ze stěžovatelem (jediného) poukazovaného usnesení vlády neplyne, že by v rozhodné době byla plošně zakázána účast veřejnosti na jednáních zastupitelstev obcí. Naopak, usnesení vlády České republiky ze dne 6. 4. 2020, č. 388, o přijetí krizového opatření v důsledku pandemie onemocnění covid-19 (dále jen „usnesení vlády č. 388“) s účinností ode dne 7. 4. 2020 od 00:00 hod. po dobu trvání nouzového stavu ve svém čl. I ukládalo členům zastupitelstev územních samosprávných celků a ostatním osobám včetně

veřejnosti z důvodu omezení svobody pohybu na území České republiky, aby při osobní účasti na jednání zastupitelstev územních samosprávných celků dodržovali mezi sebou odstup 2 As 210/2021 nejméně 2 metry a použili ochranné prostředky dýchacích cest (nos, ústa), jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének; v čl. II pak ukládalo územním samosprávným celkům, aby vhodným způsobem zabezpečily dodržení povinnosti podle bodu I (...) a vhodným způsobem zabezpečily, aby byla zachována možnost veřejnosti uplatňovat zákonná práva spojená s účastí na jednání zastupitelstva. Vláda tedy s přítomností veřejnosti na jednání zastupitelstev obcí v době nouzového stavu počítala a toliko stanovila hygienické a organizační podmínky zasedání těchto orgánů. Stejně tak stěžovatel nikdy netvrdil, že by sám odpůrce konkrétně ve vztahu k jednání zastupitelstva dne 15. 4. 2020 rozhodl o jeho neveřejnosti; jednalo se tedy obecně o zasedání veřejné, jehož se stěžovatel pouze nemohl účastnit. Namítá-li, že odpůrce nerespektoval pokyn vlády a nezajistil možnost účasti veřejnosti prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, Nejvyšší správní soud poukazuje na čl. III odst. 1 téhož usnesení vlády č. 388, dle něž se doporučuje územním samosprávným celkům, aby zajistily, pokud je to možné, účast členů zastupitelstev územních samosprávných celků a ostatních osob včetně veřejnosti na jednání zastupitelstva územního samosprávného celku prostředky komunikace na dálku umožňujícími účast v reálném čase bez jejich osobní přítomnosti, např. formou videokonference nebo telekonference; je tedy zřejmé, že se jednalo (ze své podstaty) o nezávazné doporučení ve vztahu k těm obcím, pro něž bylo možné jej realizovat. Soud proto nenaznal, že by počínání odpůrce, který v době nouzového stavu uskutečnil jednání zastupitelstva bez zajištění jeho zprostředkování prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, bylo (obzvláště s přihlédnutím k velikosti obce a s tím souvisejícími značně omezenými technickými možnostmi) nezákonné. Nadto, s ohledem na datum vydání usnesení vlády č. 387 toliko 8 dní před termínem jednání zastupitelstva, nemohl odpůrce v okamžiku jeho svolání zřejmě vůbec předpokládat, jaká mimořádná pandemická opatření budou v době jeho konání účinná; nic proto nenavádí tomu, že by v postupu odpůrce (který návrh územního plánu projednal právě v dané době) tkvěla jakákoli schválnost vůči stěžovateli.

Stěžovatel se dále v kasační stížnosti odvolává na zásadu bezprostřednosti, v jejímž důsledku považuje ústní projev účastníka řízení za nezastupitelný. Soud však zdůrazňuje, že při jednání zastupitelstva, na němž se rozhodovalo o vydání napadeného územního plánu, by stěžovatel nevystupoval v pozici účastníka řízení (nešlo by o jednání v režimu jím poukazovaných procesních předpisů, v řízení, dle nichž je třeba objektivně zjistit skutkový stav věci), nýbrž by byl toliko „veřejností“, jíž je umožněno před dosažením politického konsenzu představitelů samosprávného orgánu obce hájit vlastní zájmy. Pro potřeby prezentace svých představ o regulaci území obce a prosazování vlastních individuálních zájmů o funkčním využití jednotlivých pozemků však není nutné striktně trvat na osobním, nezastupitelném a bezprostředně vnímaném projevu, jako je tomu např. u svědecké nebo účastnické výpovědi v rámci soudního či správního řízení. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tvrzením krajského soudu, že stěžovatel se na jednání zastupitelstva odpůrce mohl nechat kýmkoli zastoupit; ostatně v celém procesu

přijímání územního plánu jej zastupoval advokát (se sídlem v České republice), který za něj podával námítky a následně též návrh na zrušení opatření obecné povahy, pročež byl s danou problematikou pravděpodobně dobře seznámen. Ten by na základě stěžovatelových pokynů byl jistě schopen kvalifikovaným způsobem hájit jeho zájmy a případně zastupitelům odpůrce prezentovat ty jeho názory a argumenty týkající se regulace jeho dotčených pozemků, které chtěl přednést sám. Stěžovatel namítá, že právo účasti na jednání zastupitelstva je subjektivním právem konkrétní fyzické osoby, kterého nemůže být zbavena jen v důsledku svého zastoupení v řízení; to je zřejmě pravda a krajský soud rozhodně netvrdil, že by toto stěžovatelovo právo snad mělo být sistováno právě v důsledku skutečnosti, že byl v průběhu pořizování územního plánu zastoupen. Pakliže se však stěžovatel nemohl jednání zastupitelstva odpůrce sám osobně zúčastnit a chtěl-li využít této „poslední“ příležitosti, jak se pokusit zvrátit podobu vydávaného územního plánu a vypořádání jím uplatněných námitek, mohl stejně efektivně tohoto cíle (byť způsobem subjektivně nikoliv zcela podle svých představ) dosáhnout také prostřednictvím svého zástupce. Stěžovatel též uvádí, že nebyl povinen v řízení před krajským soudem líčit, co konkrétně hodlal zastupitelům na jejich zasedání sdělovat. Nejvyšší správní soud však přisvědčuje soudu krajskému, že za situace, kdy stěžovatel v obou podaných námítkách, v návrhu na zrušení opatření obecné povahy i nyní v kasační stížnosti uvádí ve vztahu k samotnému obsahu napadeného územního plánu víceméně stále totožné výhrady, tak tímto svým postojem nevyrací důvodný dojem, že neměl vůči zastupitelům připravenou jakoukoli originální argumentaci a opakoval by tak jen dříve vyslovené. I na takový způsob vystoupení na jednání zastupitelstva by stěžovatel samozřejmě měl právo, avšak nemožnost jeho uskutečnění by neznamenala jeho zásadní újmu. Za rozhodující Nejvyšší správní soud považuje, že se stěžovatel mohl účastnit dvou veřejných projednání ve dnech 24. 4. 2019 a 19. 11. 2019 (čehož nevyužil, ačkoliv netvrdí, že by mu v tom bránila nějaká překážka) a dvakrát proti návrhu územního plánu podal námítky (ze dne 3. 5. 2019 a dne 25. 11. 2019). Soud nezpochybňuje, že podání písemných námitek, účast na veřejném projednání návrhu územního plánu a na jednání zastupitelstva obce vydávajícího územní plán jsou odlišné instituty pro uplatňování vlastních zájmů se svými specifickými procesními aspekty. Možnosti participace na podobě napadeného územního plánu (příležitosti projevit svůj nesouhlas s návrhem a prezentovat vlastní požadavky regulace území), kterých se stěžovateli dostalo, však Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné k tomu, aby bylo možné shledat proces přijímání a vydání napadeného opatření obecné povahy zákonným.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že nezvažoval, zda územní plán představuje minimální a nejméně možný zásah do jeho vlastnického práva, nekriticky přejal odůvodnění odpůrce pro zvolené řešení uspořádání poměrů v území a opomenul zásady subsidiarity a proporcionality. Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že tyto námítky jsou zcela obecného charakteru; poukazuje proto na závěry rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011-90, v němž vyslovil, že „řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje

obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky.“ Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek za velmi precizní a přesvědčivý, s konkrétními odkazy na jednotlivé pasáže textové části územního plánu (rozhodnutí o námitkách) a judikaturu správních soudů k dané problematice; rozhodně se však nezotožňuje s tvrzením stěžovatele, že by se jednalo o pouhé nekritické převzetí odůvodnění územního plánu nebo argumentace odpůrce. Krajský soud přezkoumal důvody, proč odpůrce nezařadil (doposud nezastavěné a nezastavitelné) pozemky I do plochy Z01, a shledal je smysluplnými, bez známků jakékoli diskriminace či excesu; v tomto ohledu přitom vypořádal všechny stěžovatelovy námitky. Zabýval se také tím, zda nebylo možné vymezit koridory T02, D01 a D05 a územní rezervu VR1 na pozemcích stěžovatele v menším rozsahu, avšak ve všech případech naznal, že tyto byly převzaty ze závazné nadřazené územně plánovací dokumentace a odpůrce neměl žádný podklad, který by jejich zpřesnění umožňoval. Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu ztotožňuje a s ohledem na abstraktnost většiny argumentace týkající se výhrad k samotnému obsahu územního plánu považuje za nadbytečné znova opakovat posouzení vyslovené v napadeném rozsudku; pojedná proto pouze o individuálně specifikovaných námitkách. Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí pouze to, že odpůrci nic nebránilo, aby linie zastavitelného území (plochy Z01) byla vedena po hranicích pozemků I, nikoliv jejich středem; odpůrce údajně nijak nevysvětlil, proč toto řešení nezvolil. Předně je třeba konstatovat, že tato námitka fakticky směřuje proti odůvodnění územního plánu (odpůrci), nikoliv proti napadenému rozsudku, jehož přezkum je předmětem řízení o kasační stížnosti; stěžovatel přitom neuvádí žádné konkrétní výhrady, které by měl vůči závěrům soudu, nýbrž jen opakuje své dřívější argumenty. Nejvyšší správní soud proto toliko stručně uvádí, že k důvodům rozdělení funkčního zařazení pozemků I se odpůrce vyjádřil na str. 47 a 48 odůvodnění územního plánu. Krajský soud pak uvedl, že odpůrce odůvodnil zvolenou koncepci „jednak převzetím úpravy zvolené předchozím územním plánem, rovněž urbanisticky logickou plynulou linií západní hranice zastavitelné plochy Z01, dále nevyužitím stávajících zastavitelných ploch a ochranou zemědělského půdního fondu. Žádný z těchto argumentů navrhovatel nijak nezpochybňuje a soud je aprobuje. Navíc je z celkové situace území (viz výkres č. 1 územního plánu) zřejmé, že západní hranice zastavitelné plochy Z01, dělicí pozemky parc. č. XC a XG, plynule, tudíž logicky, navazuje na severu a jihu na linii této zastavitelné plochy u sousedních pozemků.“ Sám stěžovatel uvádí, že si je vědom toho, že nemá subjektivní právo, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42). Argumentuje pouze tím, že nic nebránilo zařazení pozemků I do zastavitelné plochy v plném rozsahu; to však není sám o sobě důvod, který by mohl vést k nezákonnosti napadeného územního plánu. Ve stejné situaci jako pozemky I se nachází také řada dalších pozemků lokalizovaných horizontálně nad i pod nimi, které jsou taktéž částečně zařazeny do plochy Z01 a částečně vymezeny jako nezastavitelné území; mezi stěžovatelem a vlastníky těchto pozemků

přítom není z výkresů územního plánu zřejmý žádný rozdíl (ostatně stěžovatel jej ani netvrdí). Ten tedy vůči nim nebyl nikterak diskriminován; právě naopak, pokud by jeho požadavku bylo vyhověno, logikou jím uplatněné argumentace by se také tito vlastníci mohli domáhat, aby celé jejich pozemky byly zahrnuty do plochy Z01 (neboť tomu „nic nebrání“), čímž by odpůrce zcela ztratil kontrolu nad rozšiřováním svého zastavitelného území, o což z legitimních důvodů nestál. Nadto NSS poukazuje na rozsudek ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS, z něž plyne, že „hledat a nalézat rovnováhu při funkčním využití a zachování území je, po vyslechnutí dotčené veřejnosti, úkolem orgánů činných na úseku územního plánování a územního řízení. Do takto získané rovnováhy, tedy rozumného řešení získaného zákonným postupem, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu věcně zasahovat.“

Stěžovatel dále tvrdil, že se odpůrce vůbec nepokusil vymezit na pozemku II koridory technické a dopravní infrastruktury v menší ploše; v jiných částech obce K. přitom tyto koridory podstatně zúžil. Krajský soud v odst. 84 napadeného rozsudku vyslovil: „Koridor dopravní infrastruktury D01 byl taktéž převzat z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje. (...) Soud ověřil, že z vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 17. 7. 2019, č. j. PK-DSH/7707/19, vyplynulo, že tento dotčený orgán trvá na zachování šířky koridoru dle Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, neboť poloha přeložky silnice II/180 nebyla dosud umístěna územním rozhodnutím, protože neexistoval podklad pro jeho zpřesnění. (...) Pokud pak navrhovatel namítal, že byl diskriminován oproti vlastníkům pozemků v lokalitě Z13, když v této měl být předmětný koridor D01 zúžen, uvádí k tomu soud, že z grafické části územního plánu vyplynulo, že koridor dopravní infrastruktury D01 zde nebyl zúžen (...) do ploch Z13 zasahoval v menším rozsahu nikoliv z důvodu jeho zúžení, nýbrž z toho důvodu, že ploch Z13 se dotýkal pouze částečně na jejich východní straně. (...) Koridor T02 zde mohl být zúžen z důvodu existujícího územního rozhodnutí vztahující se k ploše Z13, což činí případ navrhovatele od vlastníka pozemků v ploše Z13 v podstatné okolnosti odlišným.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel opět nikterak konkrétně nebrojí proti shora citovaným závěrům krajského soudu, protože není nezbytné je dále rozvádět.

Konečně stěžovatel nesouhlasí s tím, že náklady odpůrce na zastoupení advokátem, jejichž náhrada mu byla uložena, lze považovat za účelně vynaložené. Nejvyšší správní soud k této problematice poukazuje na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něž žalované správní orgány mají, v případě, že se nechají zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitějšího soudního řízení.“ Taktéž v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, NSS konstatoval, že „je třeba zohlednit to, že odpůrce je malou obcí, nad níž vykonává působnost pověřený obecní úřad a úřad s rozšířenou působností obce (...). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odpůrce jako obec bez rozsáhlejšího administrativního

aparátu a zejména bez právního zázemí, vynaložila náklady na právní zastoupení advokátem důvodně.“ V rozsudku ze dne 25. 8. 2020, č. j. 8 As 102/2018-62, pak NSS dospěl k závěru, že pokud „nebude prokázán opak, lze vycházet z toho, že obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, standardně nemají vlastního právníka (osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno k výkonu advokacie, viz § 105 odst. 2 s. ř. s.), který by jim byl schopen při obhajování územně plánovací dokumentace pomoci v řízení před Nejvyšším správním soudem. Náklady na advokáta, který je bude zastupovat, tak budou náklady účelně vynaloženými, i pokud nepůjde o stěžovatele, u něhož je takové zastoupení povinné“ (shodně srov. např. rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 28/2019-50, či ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 As 126/2021-37). [35] Nejvyšší správní soud ke vzneseným námitkám stěžovatele uvádí, že účastníkem řízení je obec, která napadený územní plán vydala (odpůrce), nikoliv jeho pořizovatel; toho v rámci soudního přezkumu územního plánu netíží žádné procesní povinnosti. Krajský soud jednal s odpůrcem, jej vyzýval k vyjádření, předložení spisu a příslušné dokumentace, jej předvolával k jednání (a jeho zástupce se k němu dostavil), jemu doručoval všechna procesní i meritorní rozhodnutí, on by byl oprávněn podat opravný prostředek. Odpůrce je také tím, kdo nese politickou i právní odpovědnost za zákonnost územního plánu; právě on má hájit jim přijatou regulaci svého území, neboť ta představuje realizaci jeho práva na samosprávu. Rozhodování o nákladech řízení žalo-

vaných správních orgánů je založeno na pravidlu, že se jim nepřiznává náhrada těch, které nepřesahují jejich běžnou úřední činnost. Odpůrce je obcí, nad níž vykonává působnost pověřený obecní úřad a úřad s rozšířenou působností, v důsledku čehož je zřejmé, že jeho obvyklá agenda nezahrnuje problematiku územního plánování. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že je to právě předmět sporu, který definuje složitost věci; některé obce však mají pro hájení svých práv v určité konkrétní oblasti (v projednávaném případě svého územního plánu) vlastní dostatečně kvalifikovaný aparát, jiné však nikoliv, a proto si jej musejí zajistit z externích zdrojů, což s sebou pochopitelně přináší náklady nad rámec jejich běžných (provozních) výdajů. U odpůrce z ničeho neplyne (a stěžovatel ani netvrdí), že by zaměstnával osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že zastupování odpůrce externím advokátem v řízení před krajským soudem představovalo z jeho strany účelně vynaložené náklady, jejichž náhrada mu jakožto procesně úspěšné straně byla napadeným rozsudkem přiznána zcela v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu. IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky; kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Česká společnost pro stavební právo*